

РЕШЕНИЕ

№ 4885

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 15.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6799** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Г. П. Г. срещу Заповед №Л-2058 от 21.06.2021г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) в Министерството на правосъдието.

С оспорения административен акт е образувано дисциплинарно производство по чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР (т.1), определен е дисциплинарно-разследващ орган (т.2.), жалбоподателят е временно отстранен от длъжност за срок от два месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личния знак и служебното оръжие, считано от датата на връчване на заповедта (т.3), определен е срок за приключване на дисциплинарното производство (т.6) и са дадени указания на дисциплинарно-разследващия орган във връзка с провеждане на производството (т.4, т.5 и т.7).

Жалбоподателят Г. П. Г. оспорва заповедта изцяло като незаконосъобразна. Твърди, че не е извършил вменените му нарушения и образуваното дисциплинарно производство е без основание. В съдебното заседание жалбата се поддържа лично от жалбоподателя и от пълномощника му адвокат Г. А.. Претендира се отмяна на оспорената заповед в цялост.

Ответникът – главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез пълномощника си юрисконсулт Р. Л., оспорва жалбата. Счита, че

не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаването на заповедта, както и че тя е в съответствие с материалните разпоредби и с целта на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

1. Жалбата е процесуално допустима само в частта по т.3 от оспорената заповед, която подлежи на съдебен контрол съгласно изричната разпоредба на чл.211 от ЗМВР, и като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, приложим във връзка с чл.211 от ЗМВР, от лице, адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата срещу заповедта в частта ѝ по т.3 е основателна.

2. Жалбата срещу останалите части на оспорената заповед е недопустима по аргумент от чл.21, ал.5 от АПК, тъй като заповедта е част от производството по издаване на заповед по чл.204, ал.3 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. В тази част жалбата следва да бъде оставена без разглеждане.

Установени факти:

Относимите към делото факти се установяват от административната преписка, представените писмени доказателства и събраните гласни доказателства.

От данните по делото се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед, жалбоподателят е заемал длъжността младши инспектор – надзирател I-ва степен в ареста на [улица] С., към сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ (О.)-С..

Оспорената заповед е издадена във връзка с Предложение за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина с изх. рег.№9849/18.06.2021г., направено от началника на О.-С. до главния директор на ГДИН. Посочени са три нарушения, свързани с изпълняването на функционалните задължения на „дежурен по арест“: 1)ненадлежно попълване на служебната документация по отношение на задържаното лице Й. М.; 2)неизвършване на лични обиски на задържани лица при извеждане и прибиране от арестните помещения, в следствие на което при извършен извънреден обиск на килия №17 на 04.06.2021г. в телевизор, принадлежащ на задържаното лице М., е открита забранена вещ – смарт телефон; 3)оставяне на решетъчната врата, отделяща арестните помещения от служебните на ет.5 в отворено положение и без надзор за времето от 18,45 до 18,58 и от 19,00 до 19,15ч на 27.05.2021г., с което се нарушава сигурността в ареста.

Главният директор на ГДИН е квалифицирал описаните в предложението действия и бездействия на жалбоподателя като нарушение на служебната дисциплина и на етичните правила по чл.194, ал.2, т.2 и т.4, за които на основание чл.203, ал.1, т.13 от ЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила и уронващи престижа на службата, се налага наказанието „дисциплинарно уволнение“, и е образувал производство по чл.207 от ЗМВР.

Главният директор на ГДИН е определил колективен дисциплинарно-разследващ орган от 5 членове: председател – началникът на сектор „Арести“ в О. – С.; заместник-председател – инспектор I-ва степен в сектор „Охрана и сигурност на местата за лишаване от свобода“ при ГДИН; юрисконсулт в сектор

„Правно-нормативно обслужване“ при ГДИН; инспектор IV-та степен (човешки ресурси) в О. – С.; инспектор IV-та степен (вътрешна сигурност) в затвора в [населено място] –I категория.

Главният директор на ГДИН е приел, че предвид служебното си положение жалбоподателят може да затрудни разкриването на обективната истина чрез въздействие над служители и задържани лица и на основание чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР е постановил временно отстраняване на жалбоподателя от длъжност за срок от два месеца и е разпоредил да му бъдат иззети служебната карта, личния знак и служебното оръжие – т.3 от оспорената заповед.

По делото са представени множество писмени доказателства, свързани с престоя за задължаното лице Й. М. в ареста и в болнично заведение и внасяните от него вещи, както и записите от системата за видеонаблюдение към сектор „Арести“ - 5. етаж, за времето от 18,45 до 18,58 и от 19,00 до 19,15ч на 27.05.2021г. , от които се установява, че вратата се отваря от хигиенистите, които преминават през нея неколккратно, пренасяйки съдовете от вечерята и уреди за почистване.

По същество съдът ще обсъди тези доказателства само доколкото това е необходимо с оглед на предмета на съдебната проверка, ограничен до т.3 от оспорената заповед.

Съдът изслуша свидетелите С. Г. К., служител в О. – С., и Т. К. Т., бивш служител в О. – С. на длъжност главен надзирател 3-та степен и пряк ръководител на жалбоподателя по време на дежурствата му. Съдът цени показанията на свидетелите като логични, последователни и непротиворечиви, добросъвестни, лични и непосредствени. Свидетелят Т. К. Т. сочи, че оставянето на решетъчната врата по времето, когато се изнасят съдовете от вечерята на задържаните лица и се почистват коридорите, е обичайна практика. Счита, че ако се прегледат записите от същите часове в други дни, ще се установят същите обстоятелства. Хигиенистите са задържани лица за леки престъпления, на които е разрешено от ръководството да почистват килиите и общите помещения, и е преценено, че те не застрашават сигурността на ареста. Свидетелят С. Г. К. сочи, че техниката, която задържаните лица внасят за ползване в ареста, се приема от постовите служители, описва се и преминава преглед през скенер и едва след това се предава на дежурния по арест.

Правни изводи:

Извършвайки съдебната проверка в обхвата по чл.168 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от жалбоподателя, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

В случая предмет на съдебната проверка е единствено т.3 от заповедта, по отношение на която жалбата е допустима, поради което преценката за наличие на отменителните основания по чл.146 от АПК се ограничава само до нея.

1.Административният акт е издаден от компетентен дисциплинарнонаказващ орган по чл.214, ал.1, т.1 във връзка с чл.207, ал.1, т.2 от ЗМВР.

2. Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма, като са спазени изискванията за посочване на фактическите и правните основания.

3. При издаването на акта не се установяват съществени процесуални нарушения. Направеното предложение от началника на О.-С. съдържа данни за

извършено дисциплинарно нарушение и по аргумент от чл.205, ал.1 от ЗМВР е послужило като основание за образуване на дисциплинарно производство по чл.207 от ЗМВР. Съгласно чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР временно отстраняване от длъжност може да се постанови само при образувано дисциплинарно производство по чл.207 от МВР – налице е процесуалната претпоставка за временно отстраняване на жалбоподателя от длъжността му.

4. Оспорената заповед в частта ѝ по т.3 противоречи на материалноправните разпоредби на закона.

Освен изискването да е образувано производство по чл.207 от ЗМВР, цитираната разпоредба въвежда и материално-правна претпоставка за отстраняването от длъжност - служебното положение на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице да би могло да затрудни разкриването на обективната истина.

Този текст от разпоредбата е цитирана в мотивите на оспорената заповед, но не са изложени никакви допълнителни фактически основания и аргументи, които да обосновават извода, че жалбоподателят, използвайки служебното си положение, може да въздейства върху служителите и задържаните лица.

На първо място, този извод се опровергава от факта, че жалбоподателят заема младша изпълнителска длъжност, докато всички членове на дисциплинарно-разследващия орган са на ръководни или по-старши изпълнителски длъжности от него, а трима са и служители в други служби. Нелогично е в строго йерархичната структура на МВР да се приеме, че служителите на нисшите изпълнителски длъжности могат да влияят на по-висшите или на ръководните – а ако ответникът поддържа такъв аргумент, това по-скоро сочи на недобре определен дисциплинарно-разследващ орган и на основание за отстраняване на служителите от по-висшите и ръководните длъжности.

На второ място, съдът приема, че в случая не се установява възможност жалбоподателят да претпятства разкриването на обективната истина чрез въздействие върху задържаните лица. Както става ясно от характера на вменените нарушения, обективната истина за всички от тях се съдържа в писмени доказателства и в записи от видеодохранителната система - писмени и веществени доказателства, които нито се съставят от задържаните лица, нито последните могат да влияят върху тях, дори и да са в някаква зависимост от жалбоподателя.

Горното обосновава извод, че не е била налице възможност жалбоподателят да попречи на разкриването на обективната истина, използвайки служебното си положение, като чрез него въздейства на служители и задържани лица.

Не е налице материалноправната претпоставка за отстраняване от длъжност по чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР.

5. Оспорената заповед в частта ѝ по т.3 е в несъответствие с целта на закона.

Разпоредбата на чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР е с цел да се обезпечи обективното и всестранно провеждане на дисциплинарното производство, поради и което е допуснато предварително изпълнение - чл.211, изр.2-ро от ЗМВР. При липсата на материалноправните претпоставки за отстраняване от длъжност в хода на дисциплинарното производство не се постига тази цел на закона, а се стига до злоупотреба с властнически правомощия, което е недопустимо.

Заповедта, в частта ѝ по т.3., е незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта му и се отменя на основание чл.146, т.4 и

т.5 от АПК.

При този изход на спора разноси на ответника по аргумент от чл.143, ал.3 от АПК не се дължат. Жалбоподателят не е поискал присъждане на разноси, поради което съдът не се произнася по разноските.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 38 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №Л-2058 от 21.06.2021г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в частта ѝ по т.3.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Г. П. Г. срещу останалите части на Заповед №Л-2058 от 21.06.2021г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд Софи-град в 14-дневен срок от съобщаването ѝ.

СЪДИЯ: